

kun til sine overordnede, som kan kuldkaſte eller ikke kuldkaſte hans Indſtilling. Men den, der ſom Dommer ſkal træffe Afgørelſen, ſkal komme med alle de Grunde, han har, han kan ikke gaa den Vej at ſige: Her er to Grunde, ſom jeg anfører, men for Reſten er der en hel Række andre, ſom jeg ikke vil nævne, han ſkal lægge dem alle frem for Offentligheden og ſige: Det er af diſſe Grunde, jeg dømmer denne Mand. Og ikke blot ſkal han komme med ſine Grunde, men de bliver under Appel forsvaret og gendrevet fra Aktors og Defensors Side, medens der ikke i Juſtitsminiſteriet kan finde en Diskuſſion ſted mellem Aktor og Defensor, ſom kan gøre Offentligheden bekendt med Forholdene. Endelig er Miniſteren, ſom jeg nævnte, nu en Gang Politiker, medens vore Domſtole er mere uafhængige. Dette Argument føres altsaa i Marken, at naar han kan træffe Afgørelſer ſom Dommer, maa han ogsaa kunne det ſom Fuldmægtig. Jeg ſynes imidlertid, vi ſkal diskutere Spørgsmaalet ud fra de virkelige Argumenter, ſom her foreligger, og jeg tror, det er en god Regel at ſige: Lad os i diſſe Tilfælde tage Domſtolene fremfor Administrationen, men ikke paa Grund af Personerne; thi jeg er enig med den højtærede Juſtitsminiſter i, at hvis han fra at være Juſtitsminiſter gaar over til at blive Dommer, er det ſelvfølge- lig den ſamme Perſon, men den Maade, hvorpaa han træffer Afgørelſen, er yderſt forskellig, efter ſom han træffer den i et Embeds- maskineri, hvor det er hans Mening, ſom er den afgørende, eller ſom Dommer, hvor to Parter ſtaar overfor hinanden.

Den højtærede Juſtitsminiſter var ligeledes inde paa Spørgsmaalet om Fængsels- retten og bad den tidligere Juſtitsminiſter, altsaa mig, ſom var bekendt med diſſe Sager, om at lade være med at være en ſaa kraftig Modſtander, thi jeg maatte jo vide, at Benaadning afgjordes ikke paa Vælgermøder eller politiske Møder, og derfor behøvede jeg ikke ligefrem at ſige, at Administrationen ikke kunde have diſſe Afgørelſer. Det ved jeg godt, og jeg maa ſige, at det undertiden har gjort mig ondt, naar jeg i Interviews har ſet, at den højtærede Juſtitsminiſter ligetrem ſiger: En Partifælle har talt med mig om denne Mand. Jeg ved godt, at der ikke lægges Vægt paa, at det er en Partifælle, men hvorfor sætte det i Avisen, hvorfor ikke ligefrem blot give objektive Oplyſninger? Men hvad vigtigere er, den højtærede Juſtitsminiſter maa læſe mit Foredrag igennem, ſaa vil han ſe, at jeg netop med Hensyn til de Spørgsmaal er enig i, at

Afgørelſen burde blive hos Juſtitsmini- ſteren, og at det var forkert at gaa til Fængselsretten, thi ſaa vilde Fængsels- retten blive overbebyrdet. Jeg er en Til- hænger af, at de normale Løsladelſer af- gøres af Administrationen, men ſaa er det haardt at ſige, at den tidligere Juſtits- miniſter er Modſtander deraf, og at det burde han ikke være, thi han kender For- holdene.

Med Hensyn til Æresoprejsning har jeg den Anskuelse, ſom jeg udviklede i mit første Foredrag; den højtærede Juſtits- miniſter gendrev det ved af Ugeſkrift for Retsvæſen at oplæſe en Artikel af Lands- dommer Krabbe. Landsdommer Krabbe er ikke Udtryk for Kommissionen, men der- næſt ſynes jeg ikke, det var en Oplæs- ning, ſom beviste noget paa dette Punkt. Det beviſer noget om andre Punkter, men ikke om dette Punkt, Æresoprejsningen. Det andet Tilfælde, hvor jeg ogsaa syntes, den højtærede Miniſters Argumentation lød mere letkøbt, end den burde være, var med Hensyn til Blodſkam, hvor jeg udtalte, at jeg var ked af, at den højtærede Miniſter var mildere end Kommiſ- sionen, og jeg bad ham om at blive ſtaende paa Kommissionens Forſlag, idet jeg ikke fandt, der var nogen Grund til at ned- sætte Straffen. Jeg udtalte, at jeg har ikke ſet nogen Dom, der har stødt mig i dette Forhold. Den højtærede Miniſter ſagde, at det havde han, og hvis den tidligere Ju- ſtitsminiſter havde været lidt rundt i Fængslerne, vilde han have ſet mange Domme, der netop virkede stødende, fordi de var begrundet i daarlige Boligforhold, i forskellige ulykkelige Forhold, ſom havde gjort ſig gældende, og hvor den vedkom- mende derfor burde have været ſtraffet mildere; derfor var der foreslaaet mildere Straffe i Forſlaget. Men det Argument er ikke rigtigt, thi den højtærede Miniſter har jo aldeles ikke været mildere end Kom- miſſionen med Hensyn til Straffeminimumet og for Reſten heller ikke ſtrengere. Det, jeg har kritiseret, var, at Maksimum efter Kommissionens Forſlag var, jeg tror, 6 Aar, medens det efter Miniſterens Forſlag er 4, og jeg ſynes ikke, der er nogen Grund til at gaa ned til de 4 Aar, vi kan godt blive ſtaaende ved 6 Aar i de Tilfælde, hvor der ingen formildende Omſtændig- heder er. Og ſaadanne Tilfælde har baade den højtærede Miniſter og jeg ogsaa ſet; hvor der ingen undskyldende Momenter er, bør man altsaa ikke tvinge Dommerne til at gaa ned til 4 Aar. Med Hensyn til de Tilfælde, ſom den højtærede Miniſter